

Arrest

nr. 268 145 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. EL JANATI, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asiendiensten.

1.2. Zij wordt op 24 februari 2021 een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 9 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Mawasi Bahr (aan de zee), de Palestijnse nationaliteit te bezitten en 'gewoon' moslima te zijn. U en uw familie wonen er in het huis van uw grootvader, samen met uw oom, [A.], en diens gezin. [A.] is actief in de ajunteelt. Uw vader, een groenteverkoper, is sinds 2015/2016 werkloos. Hij had in het verleden een auto-ongeval en heeft rugproblemen. Af en toe doet hij nog licht werk. Hij dient op zich geen medicatie meer te nemen, maar heeft zo nu en dan nood aan pijnstillers, uw broers betalen dit. Uw moeder is huisvrouw en heeft problemen met haar schildklier en haar nieren. Uw broers en zussen staan in voor de medicatie. U hebt 8 zussen en 5 broers. Toen u 12 of 13 jaar was zijn jullie naar aanleiding van een aanval van de joden naar uw grootouders in Khan Younes getrokken en hebben jullie daar een vijftal jaar gewoond, alvorens weer naar jullie oude woonst in Mawasi terug te keren. U hebt een broer, [A.], die sinds 2014/2015 in Zweden verblijft en daar een status heeft. Hij heeft omwille van de oorlog Gaza verlaten, net zoals uw broer Mohamad die sinds 2019 in Duitsland verblijft en daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Met beiden hebt u geen contact meer (zie infra). Uw overige broers en zussen verblijven allen nog in Gaza. Jullie zijn oorspronkelijke burgers en bijgevolg niet geregistreerd bij UNRWA, doch uw ouders krijgen om de drie maanden voedselhulp van een andere organisatie.

U hebt heel uw leven bij uw ouders gewoond en hebt het eerste middelbaar afgerond, doch diende onder druk van uw oom [A.] uw studies stop te zetten omdat u moest werken. Uw ouders konden zich hier niet tegen verzetten. Al van toen u klein was gaf uw oom [A.] te verstaan dat u diende te huwen met zijn zoon, [F.]. Wanneer u te kennen gaf dat u hier niet mee was opgezet werd u door hem geslagen. Sinds 2018 gaf uw oom [A.] te kennen dat hij u effectief op het oog had als tweede vrouw voor zijn zoon, [F.]. In deze periode kwam de vrouw van uw oom om uw hand vragen; uw familie was niet akkoord daar hij al gehuwd was en kinderen had en gaven te kennen dat u nog te jong was en ze u niet wilden uithuwelijken. Hierna werd u vaak door uw oom gepest en gaf hij uw familie te kennen dat u nergens naartoe mocht, tot u met zijn zoon was gehuwd. Daarenboven zette hij uw familie onder druk zodat u in de hitte op het veld moest gaan werken. Uw vader, drie van uw broers en zelfs de broers van uw moeder namen het voor u op, doch ze werden door uw oom het zwijgen opgelegd en weggestuurd. Uw oudste broer [S.] stond aan de kant van uw oom en ook uw broer [H.] maande u aan gevolg te geven aan de eis van uw oom uit angst door hem te worden geslagen. Met hen hebt u bijgevolg geen contact meer.

Op een bepaald moment ging u uw zus die net was bevallen in het ziekenhuis bezoeken, op haar kamer lag een andere vrouw en die gaf u te kennen dat ze een broer, H.M.I.A. (...), had in het buitenland die op zoek was naar een echtgenote. [H.] had op 19 september 2017 in België een verzoek om internationale bescherming ingediend bij het Commissariaat-generaal en op 7 februari 2019 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. Ze gaf u diens mailadres en zo ontwikkelde zich jullie vriendschap. In februari 2019 kwamen diens moeder en diens zus, ze woonden in Ma'an, uw hand vragen; uw familie was akkoord. Het plan was dat u naar Turkije zou gaan om daar met hem te huwen.

Het huwelijkscontract werd op 10 december 2019 getekend, uw toekomstige was op dat moment in België, en omdat uw tante had gezien dat er zoveel mensen bij jullie thuis waren geweest, vroeg ze naar de reden waarop u aangaf verloofd te zijn en dat uw huwelijkscontract was getekend. Hierop werd u door uw oom geslagen. Nadat hij er dan ook nog eens mee dreigde u te doden zo u met een vreemde zou huwen, raadde uw moeder u aan toe te geven, ze wilde u niet verliezen. U verduidelijkt dat wanneer uw oom erbij stond uw familie u zei toe te stemmen, doch wanneer hij er niet bij was zeiden ze u het niet te doen. Gezien uw weigering heeft uw oom de band met uw familie verbroken, niemand van uw familie bezoekt hem nog. Hij gaf jullie te verstaan dat jullie maar pas weer één familie zouden zijn wanneer u met zijn zoon zou huwen.

Op 28 november 2019 heeft u legaal, via Rafah, de Gazastrook verlaten en bent u naar Cairo gereisd, waar u een 15-tal dagen bij familie kon verblijven alvorens naar Turkije te reizen waar u op 10 december 2019 in Istanbul toekwam. Uw man kwam naar daar om effectief te huwen en de bedoeling was dat u via gezinshereniging naar hier zou komen; doch uit angst naar Gaza te worden teruggestuurd hebt u dit niet aangevraagd. U reisde samen met een aantal Syrische meisjes die u in Turkije had leren kennen naar Griekenland, waar u op 22 december 2019 aankwam. U arriveerde op het eiland Kos en diende er een verzoek om internationale bescherming in. In maart 2020 werd u samen met deze Syrische meisjes overgeplaatst naar Athene. U vertrok hier echter zonder de volledige asielprocedure te doorlopen omdat u er niemand kende en daarenboven wou u geen contact met uw neven die er ook verbleven, alhoewel u met hen geen problemen had. Eén van uw Syrische vriendinnen regelde voor u een vervalste

Belgische verblijfsvergunning, met dewelke u naar België kwam. Op 13 augustus 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Verder geeft u nog aan dat jullie in een huis aan de zee wonen, een afgelegen gebied met locaties van Hamas in de buurt die werden aangevallen en waardoor ook jullie getroffen werden. Dit was de reden waarom jullie een aantal jaren in Khan Younes hebben gewoond (zie supra). Na jullie terugkeer naar jullie oorspronkelijke woning dienden jullie nog zo'n twee à drie keer te schuilen. Jullie konden eveneens jullie toevlucht zoeken in een gebouw dat eigendom was van jullie buren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uittreksel uit uw paspoort geldig van 10.09.2019 tot 09.09.2024 (het origineel werd op de luchthaven ingehouden), uw huwelijksakte met vertaling, uw boarding pass, uw valse Belgische verblijfskaart en document waaruit blijkt dat uw dochtertje, van wie u hier op 30 oktober 2020 bent bevallen, op naam van uw man staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaart ten overstaan van het CGVS dat uw oom [A.] sinds u klein was al liet uitschijnen dat u 'bestemd' was voor zijn zoon [F.]; wanneer u hem dan te verstaan gaf dit niet te zien zitten, werd u door hem geslagen of 'deed hij al eens de deur op slot'. Sinds 2018 gaf hij duidelijk te kennen dat u effectief met zijn zoon diende te huwen, zijn vrouw kwam bij u thuis uw hand vragen. Uw familie weigerde hierop in te gaan daar u nog te jong was, hij bovendien al een vrouw en kinderen had. Hierna werd u vaak door hem gepest en werd uw familie aangemaand dat u nergens naartoe mocht zolang u niet met hem verloofd was (CGVS p.8). Ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u echter op geen enkel moment gewag gemaakt van het gegeven dat uw oom u in het vizier had om met diens zoon te huwen, laat staan dat u ook maar enig specifiek probleem met deze oom vermeldde (Verklaring CGVS, punt 3.5). U hierop gewezen, kwam u niet verder dan aan te geven dat u bij DVZ enkel de hoofdlijnen mocht vertellen, later zouden u meer vragen gesteld worden (CGVS p.10). Uw antwoord raakt kant noch wal, u laat ten overstaan van het CGVS meer dan uitschijnen dat de problematiek met uw oom mede aan de grondslag ligt van uw vertrek uit Gaza, waardoor het totaal niet geloofwaardig is dat u dit element niet onmiddellijk tijdens uw eerste onderhoud uit de doeken zou hebben gedaan, temeer u dan ook nog eens aangeeft, en hier herhaalt het CGVS zich, dat deze problematiek speelde sinds u klein was (CGVS p.8).

Volgende bedenkingen ondermijnen nog verder uw geloofwaardigheid: u geeft aan in uw weigering te huwen met uw neef gesteund te zijn geweest door uw ouders, drie van uw broers en zelfs de broers van uw moeder. Gezien blijkbaar quasi uw ganse familie achter u stond, werd u dan ook gevraagd wat eigenlijk het probleem is, waarop u aangeeft dat uw oudste broer, [S.], aan de kant van uw oom stond, net zoals uw broer [H.] (CGVS p.8-9). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord totaal niet kan overtuigen en geen verduidelijking biedt. Gepoogd om u toch een accuraat antwoord te ontlokken werd deze vraag u nogmaals gesteld en antwoordt u: 'als hij (i.e. oom) erbij staat dan zegt mijn familie accepteer, maar als hij er niet bij is zegt mijn familie niet doen' (CGVS p.9). Uit uw antwoord kan totaal niet worden afgeleid waarom het verzoek van uw oom dusdanig problematisch voor u zou geweest zijn temeer uw ouders al zelf aan uw oom te kennen hadden gegeven een huwelijk niet te zien zitten. Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw vader, wetende dat hij de steun had van de meeste familieleden zo met zich zou hebben laten sollen en uw oom niet eens en voor altijd te verstaan zou hebben gegeven hier niet mee te zijn gediend. Uw bewering dat uw vader oud en ziek is vermag hier gezien het geheel van bovenstaande observaties geen ander licht op te werpen (CGVS p.8).

U gevraagd wat voor problemen u en uw familie met deze oom hebben ondervonden in de periode dat u weigerde te huwen, kunt u slechts aangeven dat hij niet meer sprak met uw familie en dat hij desondanks uw vader aanmaande u langs te sturen om ajuinen te plukken; uw vader gaf toe omdat hij bang was anders te zullen worden geslagen (CGVS p.10). Mocht uw oom er al dusdanig al lang op gebrand zijn dat u met zijn zoon zou huwen, kan er toch van uitgegaan worden dat hij heel wat hardere maatregelen zou getroffen hebben om zijn doel te bereiken en zijn dreigementen meer kracht zou hebben bijgezet, temeer u laat uitschijnen dat uw familie schrik had van uw oom.

Wat verder uw dringende nood aan internationale bescherming ondermijnt is de vaststelling dat u nagelaten hebt de asielpcedure in Griekenland te doorlopen, éénmaal u daar toegang tot had. U hiernaar gepeild geeft u aan daar niemand te hebben gehad en dat u uw neven niet wilde tegenkomen daar (CGVS p.5). Het CGVS kan enerzijds wel begrijpen dat u hier uw man wil vervoegen, doch kan er anderzijds toch van worden uitgegaan dat u vooreerst alles in het werk zou stellen daar de procedure tot een goed einde te brengen, moest u effectief een dusdanige vrees hebben als u probeert te laten uitschijnen, temeer u met de neven die daar woonachtig zijn geen problemen hebt (CGVS p.5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze door u beweerde problematiek.

De door u neergelegde stukken hebben betrekking op uw identiteit, afkomst en gezinssamenstelling, elementen die hier niet ter discussie staan.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens - Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting

van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo blijkt dat u en uw familie wonen in een huis dat eigendom van uw grootouders is in Mawasi, jullie dienen er geen huur te betalen. U geeft aan dat dit huis in het verleden beschadigd werd, maar de staat waarin het zich actueel bevindt oké is. Verder geeft u aan dat uw vader sinds 2015/2016 werkloos is, doch dat hij en uw moeder actueel onderhouden worden door uw broers en getrouwde zussen, dit geldt ook voor de aanschaf van hun medicijnen, soms wanneer er niet voldoende geld is, kan dit op zich laten wachten. Uw ouders krijgen om de drie maanden voedselhulp van een organisatie. Blijkt eveneens dat jullie in staat zijn in drinkwater te voorzien. Verder blijkt dat het grootste deel van uw broers en zussen in staat zijn om in hun onderhoud en dat van hun respectievelijke gezinnen te voorzien, wanneer het moeilijk gaat steunen de respectievelijke schoonouders en springen ook de burens wel eens bij. Toen u stelde dat jullie wel eens bloem moesten lenen van de buurvrouw, werd er u gevraagd of er, in kader van de basisbehoeften, nog dingen waren die jullie niet konden doen, waarop u antwoordde 'neen, dat was het'. Blijkt eveneens dat u in staat was 6000 \$ te betalen voor uw reis naar Europa: u had zelf een deel gespaard, uw man sprong bij en ook uw zussen leenden u geld. U moet hun dit wel nog terugbetalen, 'maar nu nog niet', zo stelt u. Hieruit blijkt dat er toch wel enige financiële marge is binnen de familie, temeer er geen geloof kan worden gehecht aan uw onmiddellijk vluchtmotief en uw vertrek uit Gaza nu niet uiterst dringend was (CGVS p.4-7).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gizaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Zo geeft u aan dat er zich in de buurt waarin u en uw familie woonden locaties van Hamas bevonden die vaak aangevallen werden door de joden waardoor jullie naar de burens dienden te vluchten, dit was ook de reden waarom uw familie, toen u een jaar of 12 was, gedurende 5 jaar bij uw grootouders in Khan Younes zijn gaan wonen. Na jullie terugkeer uit Khan Younes zouden jullie nog 2 of 3 keer zijn moeten gaan schuilen bij de burens (CGVS p.3, 10). Dient in dezer te worden opgemerkt dat men momenteel niet

kan spreken van een gewapend conflict in Gaza. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie een alternatief hadden bij uw grootouders in Khan Younes en jullie, in geval dit nodig was, bij de burens konden schuilen. U gevraagd of het nu een mogelijkheid is om terug in Khan Younes te gaan wonen, geeft u aan dat uw broer er woont samen met zijn gezin bij zijn schoonouders en er daar geen plaats is voor jullie allemaal (CGVS p.10). Desondanks is het CGVS ervan overtuigd dat u in geval van nood daar, op zijn minst tijdelijk in geval dit al nodig mocht zijn, uw toevlucht zou kunnen zoeken, temeer uit uw verklaringen blijkt dat nog een aantal andere familieleden, nl. 3 zussen en 1 broer, met hun respectievelijke gezinnen nog steeds in Khan Younes wonen. Bovendien wonen uw ouders nog steeds in Mawasi, samen met twee van uw broers, en kan er nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat zij deze buurt zouden willen verlaten. Moest dit het geval zijn, kan er immers van uitgegaan worden dat u zulks spontaan zou vermelden wanneer u het heeft over de naar uw zeggen precarie ligging van uw woonst (CGVS p.6, 10).

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale

luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal

terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Wat betreft het gegeven dat uw man in België verblijft en jullie dochter op zijn naam is ingeschreven dient het volgende te worden opgemerkt. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familieen gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

De door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit, de manier waarop u naar België bent gereisd, uw huwelijk en het gegeven dat uw dochter op naam van uw echtgenoot is ingeschreven, elementen die hier op zich niet ter discussie staan. Deze stukken vermogen dan ook geen ander licht te werpen op de appreciatie van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster gaat in op de redenen waarom zij Gaza is ontvlucht en licht toe:

"Verzoeker betwist de redenering van de CGVS.

Verzoeker zei dat hij problemen had met zijn familie en dat hij gedwongen werd Gaza te verlaten vanwege de martelingen die hij heeft geleden.

Verwerende partij is van mening dat dat de woorden van verzoeker niet geloofwaardig zijn omdat er te veel inconsistenties zijn.

Verzoekster heeft GAZA moeten verlaten wegens problemen met haar eigen oom en zijn familie.

Ze werd onder druk gezet en bedreigd om met haar neef te trouwen.

De CGRA heeft geen rekening gehouden met de cultuur en de situatie van vrouwen in GAZA.

Verzoekster heeft geen tegenstrijdigheden aangevoerd.

*Het enige doel van de verzoeker was te ontsnappen aan druk en angst.
Haar eigen familie was niet in staat haar te beschermen.
Verzoekster heeft tijdens haar eerste hoorzitting geen melding gemaakt van haar problemen.
Het is zeer moeilijk voor verzoekster om zich te beroepen op haar problemen met haar eigen familie.
Dat verzoekster pas nadien de beslissing heeft genomen om haar werkelijke vrees voor terugkeer naar GAZA kenbaar te maken.
De aanvrager voelde zich in de steek gelaten.
Hoewel de oom zijn dreigement niet uitvoerde, was verzoekster bang om deze ernstige situatie alleen het hoofd te bieden.
De veiligheidssituatie en de problemen in GAZA waren ook een belangrijke factor bij verzoekers vertrek uit GAZA.
Haar vader woont in een grensgebied.
Veiligheidsproblemen zijn bijna aan de orde van de dag.”*

Verzoekster vraagt het voordeel van de twijfel en stelt dat zij werd vervolgd door Hamas.

Vervolgens citeert zij landeninformatie aangaande de humanitaire en socio-economische omstandigheden en de algemene veiligheidssituatie in Gaza, met name de recente gebeurtenissen in mei en augustus 2021, alsook de situatie aan de grensovergang in Rafah en de mogelijkheid tot terugkeer.

Verzoekster voegt verschillende stukken toe die verband houden met landeninformatie toe ter ondersteuning van het verzoekschrift, maar voorziet geen inventaris.

3. Aanvullende nota's

De verwerende partij maakt respectievelijk op 7 januari 2022 en 11 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende elementen:

- COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 30 november 2021 ;
- OCHA *“Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10”* van September 2021;
- Egypt Today *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van 16 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de

formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster geen Palestijnse vluchteling is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, zoals omschreven in de UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017. Zij, haar ouders en de rest van de familie zijn immers oorspronkelijke burgers van Gaza (notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 6).

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die hierover anders doen denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Gaza onder meer problemen met haar oom omdat zij onder druk werd gezet en bedreigd om met zijn zoon te trouwen, hetgeen zij weigerde en waarna zij met een andere man trouwde.

Na lezing van het administratief dossier, meent de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging dan wel een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omwille van bovenstaande problematiek niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment heeft verteld dat haar oom zijn oog op haar had laten vallen als tweede vrouw voor zijn zoon, laat staan dat zij ook maar enig specifiek probleem met deze oom vermeldde (CGVS vragenlijst, punt 3.5).

Bij het CGVS verklaarde verzoekster dan weer dat haar oom sinds zij klein was al liet uitschijnen dat zij 'bestemd' was voor zijn zoon F. Wanneer zij hem te verstaan gaf dit niet te zien zitten, werd verzoekster door haar oom geslagen of 'deed hij al eens de deur op slot'. Sinds 2018 gaf hij duidelijk te kennen dat verzoekster effectief met zijn zoon diende te huwen, zijn vrouw kwam bij verzoekster thuis haar hand vragen. Haar familie weigerde hierop in te gaan daar verzoekster nog te jong was en de zoon van haar oom bovendien al een vrouw en kinderen had. Hierna werd verzoekster vaak door haar oom gepest en werd haar familie meegedeeld dat zij nergens naartoe mocht zolang zij niet met hem verloofd was (NPO, p. 8).

Toen verzoekster erop werd gewezen dat zij hierover niets had verteld bij de DVZ, kwam zij niet verder dan aan te geven dat zij bij de DVZ enkel de hoofdlijnen mocht vertellen en dat haar werd gezegd dat er later meer vragen zouden worden gesteld (NPO, p. 10).

Het gegeven dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element van haar vluchtrelaas zou vermelden. De commissaris-generaal merkt dan ook terecht op dat verzoeksters antwoord kant noch wal raakt. Zij gaf immers ten overstaan van het CGVS aan dat de problematiek met haar oom mee aan de grondslag ligt van haar vertrek uit Gaza. De vaststelling dat verzoekster deze beweerdde problematiek met haar oom niet onmiddellijk tijdens haar eerste onderhoud op de DVZ heeft uiteengezet, al was het maar kort, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan, te meer zij eveneens aangeeft dat deze problematiek speelde sinds zij klein was (NPO, p. 8). Het betoog in het verzoekschrift dat het zeer moeilijk was om zich te beroepen op haar problemen met haar familie, doet evenmin afbreuk aan verzoeksters medewerkingsplicht en biedt geen verschoning voor de redelijke verwachting dat zij, ondanks de moeilijkheid, vanaf het eerste interview volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt omtrent de kern van haar relaas.

Wat betreft haar weigering om te huwen met haar neef, geeft verzoekster eerst aan dat zij daarin werd gesteund door haar ouders, haar broers en zelfs de broers van haar moeder. Gevraagd waarom haar oom nog een probleem is als heel haar familie achter haar staat, antwoordt verzoekster plots dat twee van de vijf volwassen broers aan de kant van haar oom stonden (NPO, p. 8-9). De commissaris-generaal merkt terecht op dit antwoord alsnog geen verduidelijking biedt op zijn vraag en bijgevolg niet kan overtuigen dat er een problematiek is.

Verzoekster wordt nogmaals gevraagd wat het probleem is als bijna heel haar familie het niet eens is met haar oom waarbij zij antwoordt *"als hij (i.e. oom) erbij staat dan zegt mijn familie accepteer, maar als hij er niet bij is zegt mijn familie niet doen"* (NPO, p. 9). Uit verzoeksters antwoord kan nog steeds niet worden afgeleid waarom het verzoek van haar oom om te huwen met zijn zoon alsnog dusdanig problematisch voor verzoekster zou zijn geweest, te meer haar ouders al zelf aan haar oom te kennen hadden gegeven een huwelijk niet te zien zitten (NPO, p. 8-9). Indien haar familieleden werkelijk bang zouden zijn van haar oom is het verder niet aannemelijk dat zij daarenboven hun toestemming zouden geven aan verzoekster om met een andere man te huwen en hun akkoord gaven toen verzoekster ten huwelijk werd gevraagd (NPO, p. 9). Verzoeksters bewering dat haar vader oud en ziek is, kan hier geen ander licht op werpen, te meer haar broers volwassen zijn en zij ook de steun had van de broers van haar moeder. Voorgaande bevindingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

De commissaris-generaal stelt verder nog terdege: *"U gevraagd wat voor problemen u en uw familie met deze oom hebben ondervonden in de periode dat u weigerde te huwen, kunt u slechts aangeven dat hij niet meer sprak met uw familie en dat hij desondanks uw vader aanmaande u langs te sturen om ajuinen te plukken; uw vader gaf toe omdat hij bang was anders te zullen worden geslagen (CGVS p.10). Mocht uw oom er al dusdanig al lang op gebrand zijn dat u met zijn zoon zou huwen, kan er toch van uitgegaan worden dat hij heel wat hardere maatregelen zou getroffen hebben om zijn doel te*

bereiken en zijn dreigementen meer kracht zou hebben bijgezet, temeer u laat uitschijnen dat uw familie schrik had van uw oom.” Verzoekster laat dit motief geheel ongemoeid, zodat het gehandhaafd blijft.

Gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen, besluit de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit deel van verzoeksters vluchtrelaas. De door verzoekster neergelegde stukken hebben betrekking op haar identiteit, afkomst en gezinssamenstelling die hier niet ter discussie maar verder geen verband houden met beweerde problematiek omtrent haar oom. Het algemene betoog dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de cultuur en de situatie van vrouwen in Gaza, zonder dit verder toe te lichten en op haar eigen omstandigheden te betrekken, kan ten slotte geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster inmiddels is gehuwd met een man van Palestijnse origine, eveneens afkomstig uit Gaza, die als vluchteling werd erkend door de commissaris-generaal op 7 februari 2019.

Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden beoordeeld; de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een persoon heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan diens familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in het verlenen van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* punt 48) en dat elke beslissing over het verlenen van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van de status. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *“moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (pt. 49-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de richtlijn 2011/95/EU die stelt: *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”*

Uit het administratief dossier blijkt niet om welke reden verzoeksters echtgenoot werd erkend. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan wat de impact is van verzoeksters huwelijk met een erkend Palestijns vluchteling bij terugkeer naar Gaza. De Raad kan bijgevolg niet nagaan of verzoekster door Hamas zal worden geviséerd bij terugkeer via de grenspost in Rafah.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Er moet hierbij een onderscheid worden gemaakt tussen twee situaties.

De eerste situatie betreft een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, par. 35).

De tweede situatie betreft de situatie waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C465/07, par. 39).

6.2. Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260

Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

De Raad betwist niet dat er sprake is van een gewapend conflict in de Gazastrook en dat de situatie aldaar wordt gekenmerkt door grote onveiligheid en een willekeurige staat van aanhoudend geweld.

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, kan rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten en de duur van het conflict, als elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, alsook met andere elementen, zoals de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugzending naar het betrokken land of gebied en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

De Gazastrook heeft in mei 2021 weliswaar een plotse en hevige uitbarsting van geweld gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde zijn gevallen, doch er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Gelet op het geheel van de beschikbare informatie, besluit de Raad dat er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Zij houdt een algemeen betoog over de veiligheidssituatie in de Gazastrook maar brengt geen concrete en objectieve elementen bij die aantonen dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet accuraat is. De landeninformatie die verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de informatie die kan worden gelezen in de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 27 augustus 2021. Hieruit blijkt dat in augustus er nog enkele confrontaties waren tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidsdiensten in het kader van betogingen aan de grens waarbij gewonden vielen, maar hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

6.3. Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is.

Bijgevolg bevindt verzoekster zich in de tweede hypothese en moet worden nagegaan of er voor haar persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoekster verklaart dat zij met haar familie in een huis aan de zee woonde, met name in Mawasi Bahr, een afgelegen gebied waar zich locaties van Hamas bevonden die werden aangevallen en waardoor ook zij en haar familie werden getroffen.

Toen verzoekster 12 of 13 jaar oud, zijn zij naar aanleiding van een aanval “van de joden” naar haar grootouders in Khan Younes getrokken en hebben zij daar een vijftal jaar gewoond, alvorens weer terug te keren naar hun oorspronkelijke woning in Mawasi (NPO, p. 3-4). Na hun terugkeer, moesten verzoekster en haar familie nog twee tot drie keer schuilen, waarbij zij toevlucht zochten in een gebouw dat eigendom was van hun burens (NPO, p. 4; 10). Verzoekster verklaarde dat “joden” hen met raketten bombarderen, dat het vaak slapeloze nachten waren omdat zij woonden in een militaire zone; een conflictgebied tussen “Hamas en Joden” (CGVS vragenlijst, vraag 5).

De commissaris-generaal hanteert een tegenstrijdige motivering waar hij enerzijds onderzoekt of er persoonlijke omstandigheden bestaan die de ernst van de bedreiging voortvloeiend uit het willekeurig geweld dermate verhogen dat verzoekster bij terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, waaruit blijkt dat hij niet betwist dat er willekeurig geweld is, maar anderzijds stelt dat men “momenteel” niet kan spreken van een gewapend conflict. Indien er geen gewapend conflict zou zijn, quod non in casu, dan stelt zich een verder onderzoek naar artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet immers niet en moet al helemaal geen onderzoek worden gevoerd naar persoonlijke omstandigheden die het risico op een ernstige bedreiging van leven of de persoon verhogen. Bovendien blijkt uit wat voorafgaat dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, er in de Gazastrook wel degelijk een gewapend conflict aan de gang is waarvan de intensiteit soms toeneemt en dan weer afneemt.

Gelet op verzoeksters verklaringen omtrent de precarie ligging van de familiewoning, meent de Raad dat in haar situatie sprake lijkt te zijn van een verscherpte lokale vatbaarheid, wegens de locaties van Hamas in de buurt van haar woonplaats en het gegeven dat deze locaties regelmatig het doelwit zijn van Israëlische aanvallen. Bijgevolg geeft verzoekster blijk van persoonlijke omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het betoog van de commissaris-generaal dat verzoekster en haar familie de mogelijkheid hebben om indien nodig minstens tijdelijk te schuilen, hetzij bij de burens, hetzij bij haar grootouders of zussen en broers die in Khan Younes wonen, doet geen afbreuk aan deze verscherpte lokale vatbaarheid en gaat uit van de hypothese dat verzoekster er telkens in zou slagen om tijdig aan de aanvallen te ontkomen en veilig een schuilplaats te bereiken. De Raad is dan ook niet overtuigd door de redelijkheid van het argument dat de commissaris-generaal hier hanteert, met name dat verzoekster, indien nodig, beschikt over “een alternatief”, daar niet blijkt dat verzoekster zich daar op een veilige manier naar kan begeven, minstens werd dit niet onderzocht.

In zoverre uit de motieven van de commissaris-generaal verder zou moeten blijken dat hij meent dat verzoekster beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, blijkt evenwel niet dat hij de veiligheid en redelijkheid ervan heeft onderzocht, hoewel de bewijslast bij hem ligt.

De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoeksters ouders nog steeds in Mawasi wonen samen met twee van haar broers en dat uit niets kan worden opgemaakt dat zij de buurt zouden willen verlaten (NPO, p. 6, 10). Ter terechtzitting geeft verzoekster aan dat haar ouders inmiddels van Khan Younes naar Rafah zouden zijn verhuisd omwille van de problemen met haar oom. Hoewel de Raad geen geloof hecht aan de beweerde problematiek met verzoeksters oom, neemt dit niet weg dat blijkens verzoeksters verklaringen haar ouders zich inmiddels elders zouden hebben gevestigd. Of er dan in hoofd van verzoekster bij terugkeer naar Gaza nog sprake is van een verscherpte lokale vatbaarheid staat daardoor niet meer vast. Een verder onderzoek en bevraging naar de persoonlijke omstandigheden van verzoekster bij terugkeer naar Gaza en desgevallend haar toegang tot een redelijke en veilige verblijfplaats bij terugkeer, dringt zich in deze dan ook op.

7. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de elementen besproken in punten 5.2 en 6.3, kan de Raad in deze stand van zaken verzoeksters beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder

aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 september 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES